

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Przydzielenie N. Wahla i M. Preka do izb

(2006/C 261/36)

W związku z podjęciem obowiązków sędziego przez N. Wahla i M. Preka Sąd Pierwszej Instancji postanowił podczas posiedzenia plenarnego w dniu 9 października 2006 r. dokonać następujących zmian w decyzji posiedzenia plenarnego z dnia 5 lipca 2006 r. o przydzieleniu sędziów do poszczególnych izb:

Na okres od dnia 9 października 2006 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r. zostają przydzieleni:

do pierwszej izby w powiększonym składzie pięciu sędziów:

B. Vesterdorf, prezes, J.D. Cooke, R. García-Valdecasas, I. Labucka oraz M. Prek, sędziowie;

do pierwszej izby w składzie trzech sędziów:

J.D. Cooke, prezes izby, R. García-Valdecasas, I. Labucka oraz M. Prek, sędziowie;

do czwartej izby w powiększonym składzie pięciu sędziów:

H. Legal, prezes izby, I. Wiszniewska-Białecka, V. Vadapalas, E. Moavero Milanesi oraz N. Wahl, sędziowie;

do czwartej izby w składzie trzech sędziów:

H. Legal, prezes izby

a) V. Vadapalas i N. Wahl, sędziowie

b) I. Wiszniewska-Białecka i E. Moavero Milanesi, sędziowie

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2006 r. — Total i Elf Aquitaine przeciwko Komisji

(Sprawa T-206/06)

(2006/C 261/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Total SA i Elf Aquitaine (Courbevoie, Francja) (Przedstawiciele: adwokaci E. Morgan de Rivery i S. Thibault-Liger)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) i d), art. 2 lit. b), art. 3 i art. 4 decyzji Komisji C(2006) 2098 wersja ostateczna z dnia 31 maja 2006 r.;
- ewentualnie, dokonanie zmiany art. 2 lit. b) decyzji Komisji C(2006) 2098 wersja ostateczna z dnia 31 maja 2006 r.

w zakresie w jakim spółki Arkema SA, Altuglas International SA i Altumax Europe SAS zostają w niej obciążone solidarnie grzywną w wysokości 219,13125 mln EUR, za którą spółki Total SA i Elf Aquitaine odpowiadają solidarnie w wysokości, odpowiednio, 140,4 mln EUR i 181,35 mln EUR oraz obniżenie kwoty tej grzywny do odpowiedniej wysokości;

- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 2098 wersja ostateczna z dnia 31 maja 2006 r., w której Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa będące jej adresatami, w tym skarżące, naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.645 — Metakrylany), uczestnicząc w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze metakrylanów, polegających na dyskusjach w sprawie cen, zawieraniu, wprowadzaniu w życie i nadzorowaniu porozumień cenowych, wymianie informacji ważnych pod względem handlowym oraz poufnych informacji dotyczących rynku lub przedsiębiorstw, jak również na braniu udziału w regularnych spotkaniach i utrzymywaniu innego rodzaju kontaktów ułatwiających popełnianie naruszenia. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na ich spółkę zależną, za którą odpowiadają one solidarnie.

Główne żądanie skargi oparte jest na dziewięciu zarzutach nieważności.

Zarzut pierwszy oparty jest na naruszeniu prawa do obrony oraz zasady domniemania niewinności. Skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja została wydana w postępowaniu administracyjnym, w którym nie mogły one podjąć skutecznej obrony, ponieważ Komisja, wbrew zasadzie równości broni, nie podjęła spoczywającego na niej ciężaru dowodu.

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że w zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, a naruszenie to jest większe z powodu nowego — w opinii skarżących — podejścia Komisji. Skarżące zaznaczają, że zaskarżona decyzja — w związku z tym, że pociąga je do odpowiedzialności za sporne naruszenie popełnione przez ich spółkę zależną — opiera odpowiedzialność jedynie na podstawie domniemania decydującego wpływu skarżących na spółkę zależną z powodu posiadania przez nie niemal 100 % udziałów w jej kapitale, bez rozważenia żadnych względów faktycznych mogących uzasadnić lub podważyć wspomniane domniemanie. Skarżące uważają ponadto, że zaskarżona decyzja zawiera pewne sprzeczności wynikające z pomylenia pojęcia przedsiębiorstwa/podmiotu gospodarczego odpowiedzialnego za naruszenie i pojęcia podmiotu prawnego będącego adresatem decyzji. W ramach tego zarzutu skarżące zarzucają Komisji również to, że nie odpowiedziała ona w wystarczający sposób na podniesione przez nie argumenty dotyczące niezależności ich spółki zależnej.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła w decyzji jednolity charakter pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾.

W zarzucie czwartym skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasady regulujące kwestię uznania odpowiedzialności spółek dominujących za naruszenia popełnione przez ich spółkę zależną. Skarżące uważają, że Komisja przekroczyła granice swych uprawnień w odniesieniu do ustalenia kryterium odpowiedzialności, dokonując błędnej interpretacji orzecznictwa w tej kwestii oraz odchodząc od własnej praktyki decyzyjnej w tej dziedzinie. Zdaniem skarżących, Komisja naruszyła również zasadę niezależności osoby prawnej.

Zarzut piąty oparty jest na naruszeniu istotnych zasad uznanych przez wszystkie państwa członkowskie i stanowiących integralną część wspólnotowego porządku prawnego takich jak zasada niedyskryminacji, zasada odpowiedzialności za własne czyny, zasada indywidualnego charakteru kar oraz zasada legalności.

W zarzucie szóstym skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji.

Zarzut siódmy oparty jest na rzekomym naruszeniu przez Komisję względem skarżących zasady pewności prawa.

W zarzucie ósmym skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy, ponieważ przypisuje im odpowiedzialność za sporny kartel i zasądza od nich zapłatę grzywny solidarnie ze spółką zależną.

W zarzucie dziewiątym skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła niektóre podstawowe zasady regulujące ustalanie grzywn, takie jak zasada równego traktowania, ponieważ nie zastosowała ona obniżenia o 25 % wyjściowej kwoty grzywny nałożonej na skarżące, podczas gdy zastosowała je względem innego adresata zaskarżonej decyzji z powodu niewiedzy o całym naruszeniu. Skarżące wskazują ponadto na naruszenie podstawowej zasady domniemania niewinności oraz zasady pewności prawa, które zdaniem skarżących wynika z przekroczenia przez Komisję granic jej uprawnień w odniesieniu do uwzględnienia skutku odstrasającego.

Tytułem żądania ewentualnego skarżące uznają, że grzywna nałożona na ich spółkę zależną, za którą odpowiadają one solidarnie, powinna zostać obniżona do odpowiedniej wysokości. Skarżące żądają obniżenia kwoty wyjściowej grzywny o 25 % z powodu ich niewiedzy o naruszeniu oraz uwzględnienia okoliczności łagodzących w związku z tym, że zostały one ukarane niemal jednocześnie wysokimi grzywnami w dwóch podobnych sprawach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. L 1, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2006 r. — Europig przeciwko OHIM

(Sprawa T-207/06)

(2006/C 261/38)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Europig (Josselin, Francja) (przedstawiciel: D. Masson, avocat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 maja 2006 r. (R 1425/2005-4)
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Znak słowny „EUROPIG” dla towarów należących do klasy 29 i 30 (zgłoszenie nr 3 816 691)

Decyzja Eksperta: Odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94. Skarżąca podnosi, że znak zgłoszony do rejestracji nie ma charakteru opisującego oznaczone nim towary, lecz ma charakter w pełni odróżniający, a w każdym razie oznaczenie „Europig” nabrało charakteru odróżniającego w następstwie jego używania.

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2006 r. — Budějovický Budvar przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUD)

(Sprawa T-225/06)

(2006/C 261/39)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Budějovický Budvar, národní podnik (České Budějovice, Republika Czeska) (przedstawiciel: F. Fajgenbaum, avocat)